Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

10. Aarg. Nr. 12. *Den 15. Marts 1861.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Aandens Vidnesbyrd.

Tale af Eldste Orson Pratt, afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 8de April 1860.

(Fra „Deseret News.“)

Da jeg er bleven opfordret til at tale i Eftermiddag for denne Forsamling, vil jeg med Glæde opfylde dette Ønske og beder Herren af mit ganske Hjerte, at han vil forunde mig sin Hellig-Aand, saa at Alt, hvad jeg siger, maa være mig indgivet af den Aand, der udstrømmer fra Himmelen, thi da veed jeg, det vil være ret.

Vi læse i det Nye Testamente, at Apostlerne og retfærdige Mænd fordum prædikede Evangeliet ved den Hellig-Aands Kraft, og jeg maa sige, jeg kjender ingen anden Maade, hvorpaa Evangeliet kan forkyndes til Gavn og Velsignelse for Menneskene, end netop denne.

Vi kunne fremstaae for en Forsamling af Hellige og omhandle Evangeliets Principer med vore egne Ord; vi kunne sige til Menneskene, at de skulle omvende sig; vi kunne opfordre dem til at troe; vi kunne fortælle dem om Daaben — vise dem dens Natur, og oplyse dem om Aarsagen, hvorfor den blev indstiftet; vi kunne tale med dem om den Hellig-Aand og prædike om mange Ting med menneskelig Viisdom og menneskelige Ord, — og dog vilde alt dette ikke være antageligt for Guds Aasyn, uden vi vare inspirerede med den Hellig-Aands Gave og Kraft. En Taler uden Aanden vilde ikke opbygge, og maaskee ikke Een vilde høste noget Gavn deraf.

Verdens Præster have i de sidste 1700 Aar forkyndt hvad de kalde Evangeliet; de have forkyndt mange Grundsætninger, som ere sande; de have prædiket om mange af de første Principer, saasom Omvendelse og Tro; de have prædiket om Himmelens Ordinantser og Institutioner; de have skildret mange store og herlige Sandheder for Folket, og de have opfordret Menneskene til at tilegne sig dem, og dog have de lært uden Myndighed, uden den Aand, der giver Liv, — uden at være kaldede af Gud. Derfor har al deres Prædiken og Underviisning ikke udrettet det, som en inspireret Herrens Tjener vilde have

gjort. Saaledes er det ogsaa med Læsningen af Aabenbaringerne. Vi kunne tage Bibelen, Mormons Bog og Pagtens Bog og indprente dem i vor Hukommelse — ibetmindste deres Indhold, og vi kunne indbilde os, at vi forstaae Saliggjørelsens Lære og formedelst vor omhyggelige Grandskning troe, at vi have faaet et grundigt Kjendskab til Prophetierne og Aabenbaringerne; men om vi, uagtet alt dette, ikke selv annamme Aabenbaringens Lys, eller den Hellig-Aands Gave bliver os tildeel, hvad enten vi tale eller høre, kunne vi ikke vente noget synderligt Gavn deraf.

Man kan lære Meget af Mormons Bog. Man kan af den faae Oplysning om, hvorledes denne store, vestlige Halvkugle blev befolket — hvorledes Gud førte Folk fra Babels Taarn til Nordamerika, og lod dem nedsætte sig der. Vi kunne af deres mange Propheter lære deres Historie at kjende, som omhandler deres Ryggesløshed og Undergang. Dette kunne vi lære naturligt, enten vi ere i eller udenfor Kirken, enten med eller uden den Hellig-Aands Gave og Kraft.

Vi kunne hverken være os selv eller Verden til nogen væsentlig Nytte, uden vi have denne Magt og Myndighed. Derfor siger Paulus, og det med Rette, i sit 1 Cor. 2, 11. „Hvilket Menneske veed det, der er i Mennesket, uden Menneskets Aand, som er i ham? Saa veed og Ingen det, som er i Gud, uden Guds Aand." Al vor Læsning, Tænkning, Grandskning og vor Umage for at erholde Sandheden vil, dersom vi ikke annamme den paa den lovmæssige Maade, vise sig at være frugtesløs i en vis Grad, endskjøndt den vel for endeel kan adsprede Mørket og aabne vore Oine for hvad som er skeet, og hvad som skal skee.

Jeg er meget tilfreds med de Bemærkninger, som ere udtalte fra denne Forhøining, i Særdeleshed med Hensyn til nogle af de Vidnesbyrd, der have omhandlet dette Emne. Nogle af de Ældste have sagt paa dette Sted, at dette Værk er sandt. Deriblandt var Br. Watt, som sagde, at han vidste, dette var Jesu Christi Evangelium. Hvorledes kunne de vide det? Netop paa samme Maade som hele denne Forsamling veed det. Hvis I have Guds Aand, og den udfolder Himmelens Aabenbaringer for Eder, da kunne I forstaae, hvoraf Taleren veed, det er Sandhed. Om vi end ikke ere Herrer over Sproget, saa vi kunne meddele hverandre vore Anskuelser, angaaende dette Punkt, vil Aanden dog vidne det i deres Hjerter. Hvis Nogen skulde spørge, om I forstaae guddommelige Ting, vilde hele denne Forsamling, med meget faa Undtagelser, opløfte deres Røst med eet Hjerte og eet Sind og sige: Vi vide, disse Ting ere sande. Hvoraf vide I det? Af Aandens Vidnesbyrd i Eders egne Hjerter. I forstaae det ikke ved at see med det naturlige Oie, eller ved den naturlige Fornufts Grandskninger. I vide det ikke, fordi I have seet de Syge blive helbredte, eller de Blinde faae deres Syn. I vide det ikke, fordi I have seet de Lamme gaae, eller fordi I have lagt Eders Hænder paa de Syge og seet Helbred og Sundhed vende tilbage; men fordi Gud har aabenbaret det for Eder. Lyset fra Himmelen har udvidet Eders Forstand, og Sjæleevnerne have nydt Godt deraf. I forstaae dette guddommelige Lys og glæde Eder derved, og deraf vide I, at de Grundsætningerne, I have annammet, ere sande. Forstaae vi klart og tydeligt alt det, som indeholdes i de forskjellige Aabenbaringer, som Gud har givet ved de gamle saavel som de nyere Propheter? Forstaae vi dem i deres rette Lys? Gjøre vi det, da er det fordi vi have faaet Vidnesbyrd for os selv ved den Hellig-Aands Gave og Kraft.

Hvad have vi Propheter for? Hvad

have vi Aabenbarere for? De skulle aabenbare Himmelens Sandheder til Gavn for Menneskene. De bære Vidnesbyrd for Jordens Beboere om, at Herren har talt med Mennesker paa Jorden ifølge Præstedømmets retmæssige Orden. De forkynde tillige, at Mænd ere kaldede ved Aabenbaring fra Gud og udsendte med Myndighed til at døbe til Syndernes Forladelse. I høre dette Vidnesbyrd, og det giver Eder forøget Tro og Tillid til det evige Livs Grundsætninger.

Guds Ord, som er saaet i Eders Hjerter, begynder at voxe, og fremkalder Lys, Fred og Glæde. Eders Forstand begynder at fatte. I begynde at annamme Aabenbaring og føle det Samfund med Himmelen, der forskaffer Eder de Velsignelser, som I have hørt Guds Tjenere omtale. Dette gjør alle Sidste-Dages Hellige til Vidner om Sandheden, og derfor have vi en heel Hærskare, der kan bevidne, at hvad som er aabenbaret fra Himmelen i de sidste Dage, er sandt. Aabenbaringens Aand giver de Hellige Frimodighed til at vidne herom.

Hvor stor Fremgang vilde dette Værk have nydt, Brødre og Søstre, dersom vi havde offentliggjort disse Sandheder blandt Nationerne, uden at den Hellig-Aands Kraft havde ledsaget dem? Kunde vi have taalt al den Forfølgelse, vi have været Gjenstand for, uden den? Kunde vi have staaet frem og baaret Vidnesbyrd om de aabenbarede Sandheder, uden den? Nei, vi kunde ikke. Vi vilde have segnet under Byrden. Arbeidet vilde have oversteget vore Kræfter. Mørkets Magter vilde have knuust os, om vi ikke havde været besjælede af den Hellig-Aand. Herren forudsaae dette, og derfor bestemte han, at hans Evangelium ikke skulde forkyndes blandt Nationerne uden ved den Hellig-Aands Gave og Kraft.

Guds Tjenere fordum fik mange Aabenbaringer, som vi slet ikke kunne forstaae, uden ved ny Aabenbaring, og nogle af dem komme vi maaskee aldrig til at forstaae i denne Prøvestand. Eet er imidlertid sikkert: vi kunne ikke forstaae dem, uden Gud giver mere Aabenbaring og afslører mange Ting for os i deres Fylde, som hidtil kun har været aabenbaret i Stykkeviis.

Mange Ting, der vare aabenbarede for Oldtidens Propheter, ere blevne meget forvanskede af Mænd, som have dannet Systemer efter deres egen formørkede Forstand. Johannis Aabenbaring, som nu er saa mørk, ufattelig og indviklet, at man neppe kan forstaae de store Tildragelser, hvilke skulle finde Sted i de sidste Dage, vil blive afsløret. Som den nu er, findes der neppe Nogen paa Jorden, som kan see, hvad Apostelens Mening er.

Da denne Aabenbaring blev ham givet, var den tydelig og letfattelig for Menneskene, og Enhver, der havde den levende Guds Aand, kunde forstaae den, for saa vidt den ikke var beseglet; thi enkelte Dele af den havde Herren besluttet skulde ikke forstaaes paa hiin Tid. Saaledes forstaaer f. Ex. Ingen, hvad de syv Tordener sagde, og flere andre Ting, som omtales, og Ingen kan forstaae det, før den rette Tid kommer. Siden Johannis Dage er den bleven fordreiet og forandret af uinspirerede Mænd, og fra dem er den naaet ned til os i sin nuværende forkrøblede Form, og vi kunne ikke forstaae den, før Gud aabenbarer den paany for sine Tjenere i de sidste Dage. Da vil det, som er skrevet i Aabenbaringens Bog, være tydeligt og forstaaeligt for os.

Saaledes forholder det sig ogsaa med mange Aabenbaringer, der indeholdes i det Nye Testamente. I det 24de Capitel af Matthæus f. Ex. have Jesu Ord til hans Disciple ogsaa undergaaet Forandring i Oversættelsen, og ere blevne forqvaklede af

fordærvede Mænd. Det er sandt, Herren har givet os Underretning om mange Ting ved ny Aabenbaring, og Aanden vidner, de ere fra Himmelen. Vi vide, at disse Ting komme fra Gud; vi forstaae dem og sige, at Gud havde bestemt at aabenbare dem for sin Tjener Joseph. Mange forstaae, at disse Ting udgaae fra en høiere Kilde end Mennesket.

Jeg skal omtale nogle faa Punkter i nævnte Capitel af Matthæus, hvilke ere langt tydeligere og forstaaeligere i den nye Oversættelse, given ved Joseph Smith — ja, i den Grad, at selv et naturligt Menneske uden Inspiration næsten maa komme til den Overbeviisning, at en høiere Viisdom udtaler sig i denne nye Oversættelse. Naar Frelseren taler om Tegnene paa Menneskens Søns anden Tilkommelse og om Evangeliets Forkyndelse i den ganske Verden, indeholder den nye Oversættelse følgende Ord: „Atter skal dette Riges Evangelium prædikes i den ganske Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk; og da skal Enden komme." Det lille Ord „atter" gjør Meningen tydelig. Det vil med andre Ord sige: I skulle gaae ud og prædike for alle Folk og forkynde mit Vidnesbyrd blandt Jordens Nationer; derefter skal der komme et Frafald, og mange falske Christi og falske Propheter skulle opstaae. Derefter kommer mange Staffedomme og Ulykker over Jorden, og naar Verden har været indhyllet i Mørke i Aarhundreder, skal dette Riges Evangelium atter prædikes i den ganske Verden, til et Vidnesbyrd for alle Folk, og da skal Enden komme. Hvilken Ende? Den ugudelige Verdens Ende — de Ugudeliges Udryddelse af Jordens Overflade.

Et andet Sted i samme Aabenbaring siger Jesus, idet han taler om sin anden Tilkommelse: „Thi ligesom Morgenlyset kommer fra Østen og skinner til Vesten og bedækker hele Jorden, saaledes skal Menneskens Søns Tilkommelse være." Hvor langt tydeligere er ikke dette for den naturlige Tilstand! og hvor langt bedre er ikke dette gjengivet, end den gamle Oversættelse, vi have menneskelig Viisdom at takke for! Hvorledes staaer det i den gamle Oversættelse? Der staaer: „Thi ligesom Lynet udgaaer fra Østen og skinner indtil Vesten, saa skal og Menneskens Søns Tilkommelse være."

Lynet forekommer hyppigere og er mere synligt paa visse Strøg af Jorden, end paa andre; og naar det viser sig, er det kun synligt nogle Mile ad Gangen og kan ikke sees paa alle Steder; følgelig var dette ikke nogen god Lignelse. Hvor langt bedre udtrykkes ikke Meningen i denne Lignelse: „Ligesom Morgenlyset kommer fra Østen og skinner til Vesten og bedækker hele Jorden, saaledes skal Menneskens Søns Tilkommelse være."

Hvorledes begyndte det Sidste-Dages Værk? Det Hele begyndte ikke paa eengang. Den 6te April 1830 var der ikke Medlemmer nok til at oprette Kirken; men det tiltog ligesom det svage Morgenskjær, Mørket begyndte gradviis at vige for det frembrydende Lys, og det blev klarere og klarere fra den Dag af indtil nu.

Ligesom Solens Lys skal Lyset af Jesu Christi Evangelium udspredes over hele Jorden; det vil skinne fra Land til Land, fra Rige til Rige, indtil den ganske Jord er indhyllet i dets Glands og Herlighed. Guds Tjeneres Vidnesbyrd, saavel som hans Kraftes Vidnesbyrd, der skulle tilkjendegive hans Mishag og grumme Vrede, skulle gaae ud i Verden, som sagt er paa dette Sted; og istedetfor at Guds Tjeneres Vidnesbyrd skulde standses paa Grund af vore Fjenders Forfølgelser, og Lyset blive skjult under en Skjeppe, lyder Himmelens evige Forordning, at Lyset skal straale klarere og klarere blandt Nationerne, og det vil gjennemtrænge de mørkeste Afkroge

paa Jorden — selv Ørne i Havet, indtil enhver Skabning under Himmelhvælvingen har seet det; thi der er intet Øre, som jo skal høre, og intet Hjerte, som jo skal gjennemtrænges af Sandheden, der forkyndes i denne sidste Uddeling.

Endeel Missionairer ere blevne kaldede, og dersom de gaae ud i Verden og hædre deres Kald, ville de blive fulde af Vidnesbyrdets Aand, som saa rigeligt har været udøst over denne Conference. Guds Aand vil besjæle dem og dygtiggjøre dem til at vidne om Evangeliet. Det kan see ud som det stete i Svaghed, og de ville maaskee selv bedømme det saaledes. De ere maaskee ikke saa stærke i Sproget, deres Sætninger ikke saa smukt construerede, men endda vil det være Guds Kraft til denne Slægt.

Hvis I, Missionairer, ville søge at tage den Hellig-Aands Vidnesbyrd med Eder, saa behøve I ikke at frygte for Nationerne; Eders Vidnesbyrd vil være til Fordømmelse for dem, som forkaste det, og frelse Alle, som annamme det.

Jeg venter at see dette Værk rulle frem blandt Nationerne ved de Helliges og de Ældsters forenede Bestræbelser, som leve i Adspredelsen, saavel som ved de Missionairers Anstrengelse, hvilke sendes dem til Hjælp herfra. Jeg venter ikke at see dette Folk bestandig angrebet af dets Fjender, ei heller at see de Ældste søvnige; men jeg haaber, de ville bære et kraftigt Vidnesbyrd for de Nationer, til hvem de sendes. Dette Vidnesbyrd maa tiltage; det kan ikke være anderledes. Nephis Propheti, der er optegnet i Mormons Bog, maa opfyldes: Guds Tjenere skulle udrustes med Retfærdighed, med den Almægtiges Kraft og med stor Herlighed, hvorsomhelst Kirken bliver organiseret blandt Nationerne, og det i den Grad, at disse skulle ophidses mod den Allerhøiestes Hellige; thi ellers vilde de ikke, ifølge Prophetien, sende deres forenede Armeer til Kamp mod de Hellige. Denne vil finde Sted. De Ugudelige skulle samles til Strid mod Guds Folk.

Een Ting er vist: enhver Nation under Himmelen vil ruste sig mod Guds Rige. Naar nogle Individer blandt Nationerne annamme det, ville de mønstre deres Krigshære og søge at ødelægge den levende Guds Hellige. For at være forberedte herpaa, maae vi voxe i Guds Aand i samme Forhold som vore Fjender voxe i Mørkets Aand, og ved Guds Kraft aflægge et Vidnesbyrd, der kan overvinde de Ugudelige. Der er aldeles ingen Mulighed for de Ugudelige at triumphere over dette Sidste-Dages Rige. Mange ville maaskee falde — Mange lide meget; men naar vi først naae de Helliges Hjem, kunne de Ugudelige ikke plage os længere.

Jeg imødeseer en Dag, som ikke er langt borte, med megen Glæde, og det er den Dag, da vi Allesammen skulle nyde den hellige Nadvere — Sindbilledet paa vor Herres og Frelsers Jesu Christi Legeme og Blod. Naar jeg seer denne Forsamling nyde dette hellige Maaltid i denne Eftermiddag, og ihukommer hvad Christus har udvirket ved sine Lidelser, da hendrages mit Blik til den Tid, da han skal komme iblandt os, og vi skulle nyde Brødet og Vinen i hans Nærværelse.

Hvilken salig Stund vilde dette ikke være! Hvo kan tænke sig denne herlige Dag, uden med rørte Følelser? Antag, at dette skulde finde Sted næste Søndag, hvo er saa reen nok af Hjertet? Hvo er tilstrækkelig beredt for en saadan Tildragelse? Hvordan vilde Eders Følelser være? Vilde det ikke være et af de glædeligste Budskaber, der nogensinde har naaet Eders Øren, at den Tid var saa nær, da I skulde deeltage i Brødet og Vinen med de forrige Dages Apostler og møde Frelseren og alle Oldtidens Hellige — dem,

der levede for Syndfloden, og dem, der have levet efter Syndfloden — da alt dette skulde aabenbares for Mennesket — da vi skulde skue vor Forløsers Aasyn og blive kronede med Herlighed ligesom han — vilde ikke det være glade Tidender?

Endskjøndt dette ikke vil finde Sted næste Sondag, vide vi dog eet, nemlig at flere af de Aabenbaringer, Herren har givet til denne Kirke, har han sluttet med disse Ord: „See, jeg kommer snart, og min Belønning er med mig, som skal gives Enhver efter hans Gjerninger." Der findes mange Aabenbaringer af dette Slags, og disse Ord ere sande og trofaste, thi Herren taler ikke forgjeves; han har udtalt disse Ord til Opmuntring for dem, der frygte ham og holde hans Bud.

Dagen er nær, Morgenen er brudt frem, Evangeliets Sol har hævet sig over den østlige Horizont og straaler ikke med saa ringe Glands. Tiden er nær — hvor nær veed Ingen, thi Dagen og Timen for Menneskens Søns Komme er en Hemmelighed. I en Aabenbaring, given til denne Kirke, er der sagt, at intet Menneske skal vide det, for han kommer; derfor kunne heller ikke vi vente at kjende Dagen og Timen; men vi vide, den er nær forhaanden, og hvilken Trøst er ikke det? Der kan maaskee være Mænd, som vilde kjende Tiden paa et Aar nær — som ifølge Aabenbaring med Tiden kunne sige, at Herren vil komme i Løbet af et eller to Aar. Jeg kjender Intet, der kan være til Hinder derfor.

Men det store Spørgsmaal er, Brødre og Søstre: Ere vi beredte? Ere vi fuldkomne nok i Dag? Ere vi oprigtige nok, og ere vi rene nok til at møde Frelseren og hans Engle? Er der tilstrækkelig Enighed blandt os? Have vi den Sjælsstyrke, at vi kunne opholde os i deres Nærværelse — at vi kunne see dem i Øiet og sige, at Alt er ret? Dersom vi, naar vi see en reen og hellig Engel, iført al Himmelens Herlighed og omgivet af en Glands, der langt overgaaer Middagssolens, ere saa rene, naar han gjennemskuer vort Hjertes Inderste, at vi kunne see ham i Ansigtet, da vil en overvældende Glæde gjennemstromme vort Legeme, og vi ville føle os lykkelige.

Dette vilde være en af de skjønneste Perioder i vort Liv, vi kunne tænke os — det vil være en af Fremtidens herligste. Vi vide, at der har været Mænd paa Jorden, hvilke have været iførte saa meget af Guds Kraft og Herlighed, at Folket ikke taalte at see paa deres Ansigt, og hvoraf kom det? Fordi Folket var ugudeligt. Da Moses havde været paa Bjerget hos Gud i fyrretyve Dage og faaet Steentavlerne og kom ned for at belære Israels Børn, kunde de ikke taale hans Nærværelse. Hvorfor ikke? Fordi den Herlighed, som omgav ham, ikke kunde taales af de Ugudelige. Men i dette Tilfælde tillod Herren, at hans Herlighed aabenbaredes en Stund, og naar Israeliterne betragtede Mose Ansigt, saae de, at der udgik Straaler af Lys fra ham — at hans Udseende var anderledes end sædvanligt — at han var iført en Glands, som de aldrig for havde bemærket, og de flyede langt bort. Moses var derfor nødt til at kaste et Slør over sit Ansigt, for at de kunde taale at see ham. De flyede for et dødeligt Menneske, som var iført Herlighed, eller Gjenskin af Guds Herlighed; derfor havde Moses ingen anden Udvei, end at tilsløre sit Ansigt, og derpaa tale med Israels Børn.

Naar et dødeligt Væsen kan skjenkes en saadan Kraft, hvor meget større vil da ikke de Ugudeliges Skræk blive, naar udødelige Væsener aabenbare sig, Væsener, som ikke blot have været hos Herren i fyrretyve Dage, men som have været hos ham i Aartusinder — Væsener, som bleve forløste for og efter Syndflodens Dage, og

som have opholdt sig hos Gud mere eller mindre siden, som have seet hans Aasyn, som ere blevne ophøiede paa Throner og føre deres Scepter over Millioner Individer (ligesom Abraham) — naar disse, i Forening med de Gjenløste af alle Nationer og Slægter skulle aabenbares og ikke skjule deres Aasyn, som Moses gjorde, men derimod lade al den Herlighed, de have samlet sig i saa langt et Tidsrum, blive synlig for Menneskeslægten — hvilken en Skrækkens og Forfærdelsens Dag vil det ikke blive for alle Ugudelige!

Naar jeg undertiden tænker paa disse Ting, søger jeg at tilbagekalde i Erindringen de forskjellige Aabenbaringer, Gud har givet desangaaende. Der er i Særdeleshed een, som siger: „Engle skulle udsendes og blæse i Guds Basun, raabende: See, Brudgommen kommer; gaaer ham imøde!" Dette vil være en vigtig Tid, uafhængig af den, hvorom jeg har talt, naar Jesus kommer i Himmelens Skyer med Magt og stor Herlighed; thi før denne Tid skal der udsendes Engle, hvilke skulle blæse i Basuner, saa at alle Jordens Ender kunne høre det, og alle Folk blive varslede, at Brudgommens Komme er nær forhaanden, at Tiden for den store Konges Ankomst er kommen; og efterat disse Engle have stødt i Basunen, skal en anden stor og frygtelig Tildragelse finde Sted.

Jeg omtaler kun dette for at vise, hvorledes det Ene efter det Andet gaaer forud for Herrens Komme.

Efterat disse Engle altsaa have ladet deres Basuner runge for alle Levendes Øren, underrettes vi om, at der skal skee et stort Tegn i Himmelen. Det er ikke blot nogle faa af Menneskene, der skulle see det, men der staaer skrevet: „Alle Folk skulle see det tillige!" Det vil idetmindste kunne sees som vor Sol af den halve Klodes Befolkning, og derefter strax passere rundt til den andens, eller det vil maaskee omcirkle hele Jorden paa engang. Men Brudgommen kommer ikke da. Dette er kun forudgaaende Tildragelser, som bebude de Sidste-Dages Hellige og de Rene af Hjertet, at nu er det Tid at klippe deres Lamper og berede sig for deres Herres Komme.

Efterat de Engle, jeg har omtalt, have fløiet gjennem Himmelen, viser dette Tegn sig, og hvad skeer dernæst? Syv Engle ere beskikkede til at aabenbare deres Tegn og Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet, efterat de Sidste-Dages Hellige have aflagt deres.

Saaledes have vi først Englene, som blæse i Basun, saa det store Tegn, og derefter komme de syv Engle. Den første forkynder, at Babylon den store er lige ved at falde og dens Indflydelse at tilintetgjøres. Han forkynder, at Alle, som ere tilbage i Babylon, skulle bindes i Knipper, og deres Baand gjøres stærke, saa at Ingen kan løse dem, og at de ere beredte for Ilden.

Efterat alle Nationer have hørt denne Proclamation, skal der være Stilhed i Himmelen i en halv Time, og jeg tænker paa Jorden ogsaa, thi Menneskene ville uden tvivl være saa overvældede af Forbauselse ved at see en Engel, hvis Basun runger for deres Øren.

Men efterat de have kommet sig lidt efter Skrækken, see, da oprulles Himmelens Forhæng, og hvad vil saa skee? Vor Frelser og Forløser vil afsløre sit Aasyn. Han, som fødtes i Bethlehem, og som har frelst Verden ved at hengive sit eget Liv, hvorledes vil han aabenbare sig? Vil han komme som et andet Menneske? Nei; han vil komme som et Væsen, hvis Glands og Herlighed bringer Solen til at falme.

Solen er et meget straalende Legeme, og naar I see paa den, er dens Lys saa stærkt, at I neppe kunne see de Gjenstande, der omgive Eder; men Solens

Glands er for Intet at regne i Sammenligning med det Væsens Herlighed, der aabenbares, naar Himmelen borttages eller sammenrulles. Hvem vil ledsage Christus, naar han viser sig? Han har allerede sagt det: Mine Apostler, som vare med mig i Jerusalem, skulle iføres Herlighed og være hos mig. Deres Ansigter skulle straale af den samme Glands, som omgiver Menneskens Søn, naar han kommer. Der vil man finde alle de Personer, til hvem han hentyder. Der vil man træffe alle de tidligere Dages Hellige — Enoch og hans Stad, med al den Storhed og Pragt, der følger ham, Abraham, Isaac og Jacob paa deres Throner, tilligemed alle dem, som ere forløste og bragte tilbage til Guds Nærværelse. Alt vil blive afsløret, og de Ugudelige saavel som de Retfærdige skulle see derpaa; thi endnu ere de Ugudelige ikke udryddede. Naar dette foregaaer, vil der boe Sidste-Dages Hellige paa Jorden, og disse skulle stige op og forene sig med denne talløse Skare, thi de ville være fulde af Længsel efter at komme did, hvor den Førstefødtes Menighed er, og den Førstefødtes Menighed vil længes ligesaa meget efter at forenes med de Hellige paa Jorden, og det vil gjøre de Forløstes Forsamling til een, og opfylde Pauli Ord: „I Tidernes Fyldes Huusholdning skal Alt samles tilsammen under eet Hoved i Christo, baade det, som er i Himmelen, og det, som er paa Jorden."

Omtrent paa samme Tid, som de Sidste-Dages Hellige blive levendegjorte ikke udødeliggjorte), skulle de Hellige, som have slumret i Støvet i Aartusinder, optages til Himmelen. De Ugudelige skulle see alt dette, og om de havde Sproget i deres Magt til at udtrykke deres Følelser, hvad vilde de sige? De vilde bede Bjergene og Høiene at styrte over dem og skjule dem for ham, som sidder paa Thronen, og for Lammets Vrede. Jeg betvivler ikke, at de jo vilde have Kraft til at sige dette, men de maae alligevel udholde dette Syn. Derefter skulle de fortæres, ifølge Herrens Ord, Hedningenationerne forløses og Forberedelser gjøres for Herren at beboe Jorden. De dødelige Hellige skulle da forandres og helliggjøres, men ikke udødeliggjøres. De ville blive beredte for den tusindaarige Fredsregjering. Bordene skulle dækkes, og de Forrige-Dages Hellige og de Sidste-Dages Hellige skulle i Fællesskab nyde den hellige Nadvere, ligesom vi her i Dag, kun mere beredte. Det er derfor jeg har behandlet dette Emne for Eder i denne Eftermiddag; thi saa ofte vi gjøre dette, forkynde vi Herrens Død, indtil han kommer. Naar den Dag oprinder for os, vil han nyde af Viintræets Frugt med os; og med ham vil baade Moroni, Mormon og Lehi være, og alle det amerikanske Continents Beboere, som ere blevne frelste ved Evangeliet. Enochs Hellige, de Første-Dages Hellige og den store Skare af opstandne Hellige skulle deeltage i Brudgommens store Nadvere, og han vil administrere den i sine Brødres Midte.

Jeg haaber og beder, at jeg maa blive beredt til at være med i hiin lykkelige Forsamling med et reent Hjerte og oprigtigt Sind. Jeg haaber ogsaa, at mine Søskende maae være der, og at vi maae have det Privilegium at høitideligholde Lammets Bryllupsnadvere, thi det vil blive en salig Dag.

Maa Gud velsigne Eder. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Marts.

Vi indrykke følgende Bemærkninger fra „Millennial Star."

Forskjellen mellem Utah og de Forenede Stater. Efterretningerne fra Dalen, hvilke vi modtoge med sidste Dampskib, staae i en skjærende Contrast til dem, vi modtoge fra Staterne med samme Post. Hos de Hellige er Alt Fred: den lovgivende Forsamling har været samlet og er hævet, efter at have varetaget de Forretninger, der paahvilede samme for Territoriets Vel, og den samme Ro og Stilhed hersker som før de Forenede Staters Armee kom hertil; Forsamlinger holdes regelmæssig, og Alt samvirker til Forfremmelsen af dette Værk, til Folkets Uddannelse og Landets Flor, som om de Forenede Stater laae i en anden Verdensdeel eller som om ingen Forstyrrelse fandt Sted der. Alle ere lykkelige i Utah, nære de skjønneste Forhaabninger om Fremtiden og ere fulde af Taknemmelighed for at være befriede for de Ulykker, som nu true med at ødelægge de øvrige Dele af den samme Union, hvortil de høre. Eiendommene have aldrig staaet høiere end nu, og endskjøndt der ikke findes nogen Overflod af Penge, er Trafiken levende.

Med de Forenede Stater er netop det Modsatte Tilfælde. Freden er flygtet, og Usikkerhed og Angst har betaget Enhver, der elsker Rolighed og god Orden. Banker og Handelshuse gaae fallit, alle Slags Actier falde i Værdi, og alle Forretninger, undtagen Fabrikationen af Krigsfornødenheder, lammes. De mørkeste Udsigter fremstille sig for alle Klasser, medens der dog gives Individer, som dristigt lukke deres Øine og haabe, at selv om det kommer til aaben Krig mellem Norden og Syden, have de Intet at frygte. Denne blinde Daarskab kan kun forklares ved, at Guds Aand aldeles har forladt dem og overgivet dem til Fordærvelse, thi da de nære saadanne falske Forestillinger, gjøre de Intet for at forebygge det frygtelige Uveir, der truer med at bryde løs. Efter alle Beretninger om Regjeringens og de udtraadte Staters Forholdsregler at dømme synes en Borgerkrig uundgaaelig, medmindre Herren skulde afvende den. Og naar den engang begynder og Stridsspørgsmaalet skal afgjøres ved Sværdet, er det ikke saa meget vanskeligt at see, hvad det vil føre til. Man vil opleve saadanne Blodbad og Rædselsscener, som aldrig have fundet Sted i nogen tidligere Generation. Den Aand, som har inspireret dem til at opløse Unionen, vil, i Tilfælde af en Krig, opflamme dem til at fortsætte Kampen, indtil begge Partier ere aldeles ødelagte eller et af dem bliver undertvunget.

Enhver Stats Handel vil lide et stort Afbræk ved disse Uroligheder, da alle Stater staae i saa nøie Forbindelse med hverandre, og i hver Stat er man uenig om, hvilke Forholdsregler, der skal tages. I Norden er Een for at tvinge de Sydlige Stater til at blive i Unionen, en Anden stemmer for en fredelig Udsondring og en Tredie er af den Formening, at man bør indrømme Syden Alt, hvad den ønsker. I Syden er der Nogle, som elske Unionen og have imod Separationen, Andre ønske at være forenede med Norden paa Betingelse af visse Indrømmelser, hvorved deres Rettigheder sikres, og atter Andre, hvilke udgjøre Majoriteten, have fast besluttet at

udtræde af Unionen og om fornødiges kjæmpe for Haandhævelsen af enhver af deres Rettigheder.

I denne Henseende findes der en stor Forskjel mellem Utah og de øvrige Stater og Territorier. Endskjøndt det er adskilt fra alle de øvrige og paa ingen Maade en uinteresseret Tilskuer til den Kamp, som nu har udspundet sig, hersker der dog ingen Meningsforskjel blandt de Hellige desangaaende. De have i flere Aar ventet en saadan Tilstand i Staterne, som nu er indtruffen. De have beklaget den amerikanske Nation, at den saa ubesindigt har styrtet sig i de Ulykker, hvori den nu befinder sig, og de have advaret den om disse Ulykkers Komme og gjort Alt, hvad de formaaede, for at afværge dem; men da de have imødeseet Unionens Opløsning flere Aar før de nedsatte sig i Utah, have de taget Forholdsregler mod Følgerne af denne beklagelige Begivenhed, og ville fortsætte paa den Bane, der er udpeget for dem, og som fører til deres Ophøielse, uantastede af de Onder, der omgive dem. Saaledes ere de forskjellige fra ethvert andet Samfund indenfor Unionens Grændser, hvilket de ene og alene have Herren at takke for, som har aabenbaret sin Villie til sine Tjenere, Propheterne, og advaret dem om, hvad der skulde komme, og hvorledes de skulde undgaae det. Verden vil endnu komme til at erkjende, hvor foragtede „Mormonerne" end ere, fordi de troe paa Propheter og Apostler, at de have været Redskaber i Herrens Haand til at bevare hans Folk fra den Elendighed og Nød, der vil ramme Nationen.

For bedre at forstaae Forsynets Styrelse med Folket i Utah, maae vi erindre den Tilstand, hvori det befandt sig for tre Aar siden. Dengang bleve de Hellige truede med Angreb af en Armee, hvis sande Mission bestod i at tilintetgjøre deres Religion og berøve dem deres Rettigheder. De Udenforstaaende, der sammenlignede det udvalgte Offers Kræfter med Angribernes, maatte troe, at der ingen Redning gaves for de Hellige. „Mormonismen," som den kaldes, og dens Tilhængere skulde knuses, og deres Skjebne optegnes af Historieskriverne som en Advarsel for kommende Slægter. Men til Lykke for os havde Herren bestemt det anderledes, og vi bleve bevarede. Denne Behandlingsmaade tilligemed lignende Medfart i tidligere Dage har bevirket, at den Rystelse, som nu gaaer igjennem den nordamerikanske Republik, mindre føles i Utah end i de andre Stater og Territorier. De isolerede os — tvang os til at fjerne os langt fra den øvrige Union, afskar næsten al Forbindelse med os og hindrede os i at knytte de Samfundsbaand, hvis Sønderrivelse nu foraarsager saa megen Forstyrrelse i andre Dele af Landet. For uskadt at kunne gjennemgaae den Ildprøve, som forestaaer Nationen, maatte Utah være anderledes end hendes Søsterstater, og denne Forskjel have de fremkaldt ved at afsondre Utah og derefter angribe dets Indbyggere.

Enhver, der betragter Forskjellen mellem Utah og de Forenede Stater, vil snart see, hvilke Fordele det besidder. Dets Tilstand er i Sandhed misundelsesværdig. Dets Indbyggere boe i Fred, der er ingen Splid eller Strid, de ere forenede i Troen og have kun een Gjenstand for Øie: Opbyggelsen af Guds Rige. Krigerske Forberedelser gjøres ikke, thi de haves ikke behov. Anlæggelsen og Forbedringen af Settlementer, Agerbrugets Fremme, Opførelsen af Boliger og Udviklingen af Alt, hvad der begrunder et Folks Lykke og Frihed — dette optager deres Tid og Opmærksomhed. Med urokkelig Tillid til Gud og hans Tjenere nære de ingensomhelst Frygt for

Fremtiden, da de vide, at hans Viisdom har været tilstrækkelig i Fortiden og ligeledes vil være det i ethvert paakommende Tilfælde i Fremtiden. Forskjellen mellem det Folk der har Tro paa Gud og hans Præstedømme, og de vantroe Nationer, vil vise sig endnu tydeligere, jo længere Tiden ruller frem.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

Christi Fredsregjering paa Jorden.

(Fortsat fra Pag. 167.)

Vagtens Bog. (Side 59, 2.) „Jeg vil opbrænde dem, siger Hærskarernes Herre, saa at Ugudelighed ikke skal være paa Jorden; thi Timen er nær, og det, som blev talt ved mine Apostler, maa fuldkommes; thi som de talte, faa skal det skee; thi jeg vil aabenbare mig fra Himmelen med Kraft og stor Herlighed, med alle Himmelens Hærskarer, og boe i Retfærdighed hos Menneskene paa Jorden et tusinde Aar, og de Onde skulle ikke bestaae."

(Side 81, 7.) „Jeg vil komme ned paa Jorden til Doms, og mit Folk skal vorde forløst og regjere paa Jorden; thi det store Millennium, om hvilket jeg har talt ved mine Tjeneres Mund, skal komme."

(Side 103, 6.) „Den, som vedbliver i Troen og gjør min Villie, skal seire og faae en Arv paa Jorden, naar Forvandlingens Dag kommer; thi Jorden skal forvandles efter det Mønster, som blev viist mine Apostler paa Bjerget."

(Side, 106 13.) „Salige ere de Døde, som doe i Herren herefter. Naar Herren kommer, og de gamle Ting forgaae, og alle Ting vorde nye, da skulle de opstaae fra de Døde og ikke døe derefter, og de skulle faae en Arvedeel for Herrens Aasyn i den hellige Stad, og salig er den, som lever, naar Herren kommer, og har bevaret Troen.'

(Side 248, 5.) „Det er min Villie, at alle de, der paakalde mit Navn og tilbede mig i Overeensstemmelse med mit evige Evangelium, skulle forsamle sig og staae paa hellige Steder, og forberede sig paa den tilkommende Aabenbarelse, da det Slør, der bedækker mit Tempel i mit Tabernakel, der skjuler Jorden, skal borttages, og alt Kjød tilsammen skal see mig. Og Alt, hvad der er forkrænkeligt, som boer paa den ganske Jordens Kreds, baade Mennesker og Dyrene paa Marken, Himmelens Fugle og Fiskene i Havet, skulle fortæres; og ligeledes skulle Elementerne komme i Brand og smelte, og alle Ting skulle vorde nye, at min Kundskab og Herlighed maa boe paa hele Jorden. Og paa den Dag skal Fjendskab iblandt Menneskene og Fjendskab iblandt Dyrene, ja Fjendskab iblandt alt Kjød ophøre for mit Aasyn; og paa den Dag skal Enhver faae, hvadsomhelst han beder om." (See det Følgende.)

Pearl of great Price. (Side 7.) „Jeg vil indsamle mine Udvalgte fra Jordens fire Hjørner til et Sted, som jeg skal berede, en hellig Stad, saa at mit

Folk kan omgjorde deres Lænder og see hen til den Tid, da jeg kommer; thi der skal mit Tabernakel være, og det skal kaldes Zion, et nyt Jerusalem. Og Herren sagde til Enoch: Da skal Du og hele din Stad møde dem der, og vi skulle annamme dem ved vort Bryst og de skulle see os. Og vi skulle falde dem om Halsen, og de skulle ligeledes falde os om Halsen, og vi skulle kysse hverandre. Der skal min Bolig være, og det skal kaldes Zion, som er udkommen fra alle Skabninger, jeg har skabt; og for en Tid af tusinde Aar skal Jorden hvile. Og det skete, at Enoch saae Menneskens Søns Tilkommelse i de sidste Dage for at boe paa Jorden i Retfærdighed i en Tid af tusinde Aar."

Brigham Young. (Journal of Discourses, 1ste Aarg. Side 203.) „Millenniet bestaaer deri, at Alles Hjerter i Guds Kirke og Rige forenes til eet, at Riget voxer, indtil enhver Magt bliver overvunden, som staaer i Strid med Himmelens Huusholdning, og Satan bliver bunden. Alt Andet vil blive som det nu er — vi skulle spise, drikke og klæde os. Lad Menneskene blive hellige, og Jorden under deres Fødder bliver hellig. Lad Menneskene blive hellige og fulde af Guds Aand, og ethvert Dyr vil leve i Fred; Jorden vil frembringe sin Afgrøde i sin Fylde, og dens Frugter skulle være Menneskets Føde. Jo mere Reenhed der findes blandt Menneskene, jo mindre Strid; og jo venligere vi behandle vore Kreaturer, jo mere vil Freden voxe, og Dyrenes vilde Natur forsvinde. Dersom de Hellige her aldrig vilde tjene Synden et eneste Øieblik mere, da vilde Millenniet være her. Hvis Indvaanerne i denne Stad vare i Besiddelse af Guds Aand, hvis Folket i hele dette Territorium var det, vilde Millenniet være her. Hvis hele det amerikanske Folk havde denne Aand, vilde det have Millenniet, og derfra vilde det udstrække sig over hele Jorden."

(„Skand. Stjerne," 5te Aarg. Side 281.) „Naar Himmeriges Rige udbredes over hele Jorden, forvente I da, at alle Folk, der udgjøre de forskjellige Nationer, ville blive Sidste-Dages Hellige? Hvis I tænke saa, tage I storligen feil. Troe I, at alle Mennesker, der ikke ere Sidste-Dages Hellige, skulle udryddes af Jordens Overflade? Hvis I tænke saaledes, tage I ogsaa feil. Mange af vore Eldster arbeide under disse feilagtige Forestillinger, naar de læse Apostlernes og Propheternes Yttringer med Hensyn til Menneskens Søns Tilkommelse. I eet Vers kan Propheten beskrive den anden Tilkommelse forend Millenniets Begyndelse, og i samme Vers beskriver han maaskee et Optrin, som finder Sted efter Millenniet, naar Jorden er renset for al Ugudelighed, efterat Satan har været løsladt en lille Tid og gjort nok en Tour over den, og efterat Jorden er fornyet og bleven helliggjort og er ligesom et Glarhav, som Johannes beskriver den. Vil dette være i Millenniet? Nei; men Samfundsordenen vil blive som den er, naar Christus kommer for at regjere et tusind Aar; der vil være alle Slags Secter og Partier og Individer, som følge, hvad de ansee for det Bedste i religieus saavel som i enhver anden Henseende, aldeles som nu.

„Vil der være Ugudelighed da som nu? Nei. Hvorledes skal dette forstaaes? Naar Jesus kommer for at herske og regjere som Nationernes Konge, ligesom han nu er de Helliges Konge, da vil det Slør, som hviler over Nationerne, blive borttaget, for at alt Kjød kan see hans Herlighed tillige; men det vil ikke gjøre dem Alle til Hellige. At see Herren eller en Engel, gjør aldeles ikke et Menneske til en Hellig. Et Menneske kan godt see Guds Finger og derfor ikke blive en Hellig.

Det Slør, som bedækker Nationerne, kan tages bort fra dem, og alt Kjød see hans Herlighed tillige, og paa samme Tid erklære, at de ikke ville tjene ham."

Joseph Smith. (Af hans Levnetsløb for 14de Februar 1835.) „Det var Guds Villie, at de skulde ordineres til Tjenesten og gaae ud at beskjære Viingaarden for sidste Gang eller før Herrens Tilkommelse, hvilken var nær — ja inden sex og halvtredsindstyve Aar skulde denne Begivenhed finde Sted.

(2den Octbr. 1835.) „Og nu spørger jeg, hvorledes Retfærdighed og Sandhed kan feie Jorden som med en Oversvømmelse? Jeg svarer: Mennesker og Engle skulle arbeide i Forening for at tilveiebringe dette store Værk, og Zion skal beredes, ja et nyt Jerusalem for de Udvalgte, som skulle udsamles fra Jordens fire Hjørner, og en hellig Stad blive grundlagt, thi Herrens Tabernakel skal være hos dem."

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Novbr. 1838. (Fortsat fra Side 173.)

De øvrige Fanger bleve alle løsladte, eller kom ud paa Caution, med Undtagelse af Lyman Wight, Caleb Baldwin, Hyrum Smith, Alexander McRae, Sidney Rigdon og jeg, som bleve sendte til Fængslet i Liberty i Clay County, hvor vi skulde forhøres for Høiforræderi og Mord — Forræderi, fordi vi jog Pøbelen ud af Davies County og fratog dem deres Kanon, og Mord, for den Mand af Bogarts Parti, som faldt; og ligeledes Parley P. Pratt, Morris Phelps, Luman Gibbs, Darwin Chase og Norman Shearer, som bleve indsatte i Richmond Arresthuus for at forhøres for de samme Forbrydelser.

Saalænge Examinationen stod paa, vare vi som oftest belagte med Jern og mange Fornærmelser bleve os tilføiede.

Den smukke Fremgangsmaade, at drive vore Vidner bort, at kaste dem i Fængsel eller at jage dem ud af Landet, gik saa vidt, at vore Advocater, General Doniphan og Amos Rees, raadede os til ikke at skaffe flere; om vi gjorde det, vilde der ikke være een tilbage, naar det afgjørende Forhør kom, thi ikke saa snart faaer Bogart og hans Folk at vide, hvem de ere, før de jage dem ud af Landet.

Hvad det angik, at kunne gjøre et gunstigt Indtryk paa King, vilde det efter Doniphans Sigende være omsonst, selv om en Hærskare Engle skulde komme ned og bevidne vor Uskyldighed; thi han (King) havde fra Begyndelsen af besluttet at kaste os i Fængsel.

Det tillodes os aldrig at fremføre vore Vidner; var det bleven tilladt, kunde vi have modbeviist Alt, hvad Pøbelen gjorde Eed paa.

Mr. Arthur, Esq., til Repræsentanterne for Clay County.

„Liberty den 20de
Novbr. 1838.

Værde Venner! Medfølelse med et forurettet Folk tilskynder mig til at henvende mig til Eder. I vare ikke uvidende om (og for endeel endog før I forlode Eders Hjem), hvorledes det ulykkelige Folk, kaldet „Mormonerne," i Davies County er bleven behandlet af Indbyggerne i

Davies, Livingston og en Deel af Ray. Ikke tilfredse med, at de frasagde sig alle deres Rettigheder som amerikanske Borgere og menneskelige Væsener i den Forpligtelse, som General Lucas aftvang dem, ifølge hvilken de udleverede deres Vaaben, stolende paa Statens og deres Medborgeres Sympathi, hvorved de haabede at erholde Beskyttelse for deres Liv og Gods, blive de nu behandlede paa en saadan Maade af disse Dæmoner, som bringer en kold Gysen til at gjennemfare Enhver, der ikke er aldeles blottet for Menneskelighed. Disse Umennesker storme nu frem og tilbage gjennem Caldwell County i smaa bevæbnede Skarer, fornærme Qvinderne paa enhver tænkelig Maade, plyndre de arme Stakler for alle deres Fødemidler, saa knappe de ere, bortdrive deres Heste, Sviin, Qvæg, osv., og trække afsted med alt Muligt fra deres Huse og Avlsgaarde, saasom Senge, Sengklæder, Gangklæder og Alt, hvad de see Mormonerne trænge til, hvorved disse ulykkelige Mennesker udsættes for Hunger og Kulde.

Dette er Facta, som jeg har fra en Kilde, hvis Paalidelighed aldrig kan betvivles, og som kunne bevises naarsomhelst. Der gaaer nu en Petition omkring i vor By, undertegnet af Mænd af alle Stænder og Partier, som vil blive Eder tilsendt om nogle Dage, hvori den lovgivende Forsamling opfordres til at tage hurtige Forholdsregler, passende for deres Omstændigheder. De ere fuldkommen villige til at forlade Staten, saa snart denne ublide Aarstid er over; en Deel er allerede afreist, og Andre drage bort daglig og sprede sig til Jordens fire Hjerner.

Det er ingenlunde min Mening, mine Herrer, at foreskrive Eder, hvad I bør foretage Eder; men een Ting vil jeg omtale. Jeg talte i Dag med Mr. George M. Pryer, som netop er fra Far West, og som fortalte mig, hvilke Opløb der daglig finde Sted. Jeg forestillede ham Rigtigheden af, at Legislaturen beordrer en Vagt paa en fem og tyve Mand at patrouillere paa Grændserne af Caldwell County, og at hver Mand faaer f. Ex. en Dollar eller halvanden Dollar om Dagen og at de forsynes med Proviant, osv. til førstkommende 1ste Juni, og at disse Mænd skjenke Mormonerne den fornødne Beskyttelse og tillades at trække Enhver for Retten, som har eller herefter gjør sig skyldig i Plyndring eller andre Lovovertrædelser. Jeg vilde foreslaae, at Mr. George M. Pryer bliver beskikket til Capitain for nævnte Patrouille, og at det tillades ham at bruge sine egne Folk, hvis han er villig til at paatage sig dette Hverv. Han er en brav Mand, som vil gjøre Ret mod Enhver.

Skulde dette Forslag ikke vinde Bifald, vil jeg anbefale, at deres Vaaben blive dem udleverede til Selvforsvar. At Staten gjør eet af to for Mormonerne er ikke mere end billigt. Den holder nu ikke mindre end 50 til 60 af dens Ledere fangne, og jeg kan ikke indsee, vi have nogetsomhelst at frygte af de Øvrige, indtil de forlade Staten.

M. Arthur."

Mr. Arthur er ikke „Mormon," men en Menneskeven.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Fra Mostar i Tyrkiet den 25de berettes i „Donauzeitung," at 5,000 Oprørere og Montenegrinere have overfaldet og plyndret Staden Bichor, stukket den i Brand og dræbt 50 Muselmænd og Qvinder.

Fra Neapel berettes, at et Jernbaneuheld har fundet Sted paa Caserta-Jernbanen i Nærheden af Maddaloni, foranlediget ved at man under en Reparation af Banen ikke havde iagttaget de nødvendige Signaler; 9 Mennesker bleve dræbte og 41 bleve saarede.

I Nærheden af Sheffield er en Jernbanetunnel styrtet sammen, hvorved syv Mennesker begravedes under Ruinerne.

Den 21de og 22de Februar have atter forfærdelige Storme raset ved de engelske Kyster, og Bladene indeholde talrige Meddelelser om de Ødelæggelser, der ere anrettede baade paa Søen og paa Landjorden. I London styrtede en Deel af et under Bygning værende Sted sammen og begravede tre af Arbeiderne under Ruinerne. Kirken St. Mary har mistet endeel af sit Tagværk; paa St. Magnus Kirken blæste Klokketaarnet ned. I Surrey Garden ere store Ødelæggelser anrettede. I Sydenham er endeel af den nordlige Fløi af Crystalpalladset blæst ned. I Hatton sprang fem Bygninger, som hørte til de derværende Krudtmøller, i Luften. I Woolwich blæste Taget af den nybyggede Kirke, ligesom ogsaa Skade anrettedes paa flere af Marinens Bygninger. Reading Abbediets Porte og Porttaarne, til hvis Reparation, der nylig var paabegyndt, man paa Grund af deres Værdi som Oldtidslevning, havde tilveiebragt et større Beløb ved Subscription, have lidt betydelig Skade og ere tildeels styrtede sammen, ved hvilken Leilighed flere derved beskjæftigede Arbeidere med Nød og neppe reddede Livet. Paa Cathedralkirken i Salisbury hælder Spiret stærkt som Følge af Stormens Virkninger, og man frygter meget for, at det vil falde. Endeel af Spiret paa Spring Grove Kirken, i Nærheden af Isleworth, førtes af Vinden et heelt Stykke bort. I Weston-super-Mare blæste Spiret omkuld paa en nybygget Kirke og forvandlede i sit Fald næsten hele den nye Kirke til en Ruin. I Chichester blæste det pragtfulde Taarn og Spiir paa Cathedralkirken samt endeel af selve Kirken omkuld. Foruden med Detaillerne af disse Ulykker ere Bladenes Spalter fyldte med Beretninger om nedblæste Bygninger, Fabrikskorstene, Telegraphledninger, Træer, osv., og selvfølgelig ogsaa om endeel Ulykker paa Søen, og der siges endda, at man endnu ikke kjender hele Udstrækningen af den Skade, som dette forfærdelige Veir har anrettet.

Washington den 21de Februar. Præsident Davids erklærede ved sin Inauguration i Alabama, at de Sydlige Stater ikke vilde optræde fjendtligt mod de Nordlige, men forsvare deres egen Stilling med Sværdet.

Poesie.

(Ps. Nr. 45)

Nu kom der Bud fra Engle-Chor,
Og Præstedømmets Orden:
Der kommer snart en Konge stor,
Og Gud vil gjeste Jorden,
Og alle Ædle fjernt og nær
Skal samles til en Jubelhær,
Den Drot at gaae imøde.

Og de skal bygge ham en Stad
Og reise ham en Throne,
Hvorpaa han sidde skal saa glad
Med Herredømmets Krone
Og dømme i Retfærdighed
Og give Jorderige Fred
Og tusindaarig Glæde.

Og da den Konges høie Mænd,
De Guds Propheter rene,
Som Guder staae paa Jord igjen,
Og Engle maae dem tjene,
Og Adam Fyrstendømmet ta'r
Som Patriark og Alles Fa'r,
Og han sin Slægt velsigner.

O, naar vi tænke paa den Dag,
Da Hjertet saligt brænder,
Vi kjende det er Jesu Sag,
Hvorpaa vi lægge Hænder,
Og han os Styrke give vil,
Og Aandens Kraft og Naade til,
At vi kan Seier vinde.

Rettelse.

I „Stjernen" Nr. 10, Side 150, 2den Spalte 8de Linie staaer 2den Moseb., læs: 4de.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.